

ПРОПУКВАНЕ

FRACTURED

Copyright © 2008 by Karin Slaughter

© Коста Сивов, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3357-4

КАРИН СЛОТЪР

Пропукване

Превод от английски
Коста Сивов

На Ървин и Нита... за всичко...

ПРОЛОГ

АБИГЕЙЛ КАМПАНО СЕДЕШЕ в спрения на улицата пред къщата ѝ джип и гледаше някогашното имение, което бяха превърнали в свой дом преди почти десет години. Къщата беше огромна и разполагаше с прекалено много място за трима души – особено след като единият от тях, ако Бог нямаше нищо против, щеше да отиде да учи в колеж след по-малко от година. Какво щеше да прави, когато Ема се отделише от тях? Отново щяха да останат само двамата с Пол, както беше преди дъщеря им да се роди.

От тази мисъл стомахът ѝ се сви.

Съпругът ѝ се върна отново на телефона и гласът му се разнесе от високоговорителите на джипа.

– Скъпа, чуй ме... – започна той, но Абигейл вече се беше отнесла в мислите си. Кога животът ѝ стана толкова незначителен? Кога ежедневието ѝ се превърна в една постоянна грижа за другите – готов ли е шивачът с ризите на Пол, Ема има ли тренировка по волейбол тази вечер, дизайнерът поръча ли бюро за офиса, някой сети ли се да разходи кучето днес, или в следващите двайсет минути щеше да почиства няколко литра урина от кухненския под?

Абигейл преглътна и на гърлото ѝ заседна буца.

– Не мисля, че ме слушаш – каза Пол.

– Слушам те. – Тя изгаси двигателя на джипа. Чу изцъкване и благодарение на магията на технологията гласът на съпруга ѝ се прехвърли от високоговорителите на

мобилния ѝ телефон. Отвори вратата и прибра ключовете в дамската си чанта. Притисна телефона до ухото си, за да провери пощенската кутия. В нея намери сметки за ток и за „Американ Експрес“, училищните такси на Ема...

Пол си пое въздух и Абигейл прие това като знак, че сега е моментът да говори.

– Щом тя не означава нищо за теб, защо си ѝ подарил кола? Защо си я завел на място, на което ходят приятелите ми? – Абигейл говореше, докато вървеше по алеята, но думите ѝ не притежаваха онзи заряд от първите няколко пъти, когато това се случи. Тогава единственият ѝ въпрос беше „Защо не съм ти достатъчна?“.

Сега я интересуваше друго: „Защо си такова разгонено копеле?“.

– Просто имах нужда от почивка – отвърна по стандартния начин Пол.

Абигейл бръкна в дамската си чанта за ключовете, докато се качваше по стълбите на верандата. Тръгна си по-рано от клуба заради него и бе пропуснала седмичния си масаж и обяд с най-близките си приятели, защото се почувства унижена, че всички го бяха видели с някаква двайсетгодишна перхидролка, която бе имал наглостта да заведе в любимия им ресторант. Нямаше представа дали някога отново щеше да посмее да стъпи там.

– Аз също имам нужда от почивка, Пол – каза Абигейл. – Какво ще кажеш и аз да си почина? Ще ти бъде ли приятно някой ден, докато говориш с приятелите си, да разбереш, че нещо не е наред? Ще ти хареса ли буквално да ги умоляваш да ти кажат какво има, докато най-накрая не склонят да ти споделят, че са ме видели с друг мъж?

– Ще разбере шибаното му име, ще отида до дома му и ще го убия.

Защо подобни думи винаги я караха да се чувства поласкана? Като майка на тийнейджърка беше свикнала да търси позитивното дори в най-грубите коментари, но това беше нелепо. А и Пол беше толкова хилав, че едва успяваше да изнесе боклука от къщата до тротоара. За нея най-шокиращ беше фактът, че все още можеше да намери двайсетгодишна жена, която има желание да се чука с него.

Абигейл вкара ключа си в старата метална ключалка на предната врата. Пантите ѝ изскърцаха като във филм на ужасите.

Вратата вече беше отворена.

– Почакай малко – каза тя, сякаш искаше да прекъсне съпруга си, макар той да не бе казал нищо. – Предната врата е отворена.

– Какво?

Пол също не я слушаше.

– Казах, че предната врата вече е отворена – повтори Абигейл и я откряна още по-широко.

– Ах, Господи. На училище е само от три седмици, а вече започна да пропуска часове?

– Може би чистачите... – Абигейл млъкна, когато настъпи стъкло. Погледна надолу и по гърба ѝ веднага залязиха острите и ледени пръсти на паниката. – Целият под е в стъкла. Стъпих върху тях.

Пол каза нещо, което не успя да чуе.

– Добре – отговори му автоматично тя. Обърна се. Единият от високите прозорци отстрани на предната врата беше счупен. Представи си как една ръка посяга вътре, отключва и отваря.

Абигейл поклати глава. Посред бял ден? В този квартал? Дойдеха ли им повече от двама-трима души на гости, лудата старица отсреща се обаждаше да се оплаче от силен шум.

– Аби?

Имаше чувството, че се намира в балон, защото чуваше приглушено.

– Мисля, че някой е влязъл с взлом – каза тя.

– Излез от къщата! – излая Пол. – Може още да е вътре!

Абигейл остави пощата на масичката в коридора и видя изражението си в огледалото. През изминалите два часа игра тенис. Косата ѝ още беше мокра, няколко немирни кичура бяха залепнали на врата ѝ, а конската ѝ опашка бе започнала да се разхлабва. В къщата беше хладно, но тя се потеше.

– Аби? – провикна се Пол. – Излизай веднага. Ще се обадя на полицията по другата линия.

Абигейл се обърна и отвори уста да отговори – какво?, когато видя кървава стъпка на пода.

– Ема – прошепна тя, пусна телефона и хукна нагоре по стълбите към стаята на дъщеря си.

Абигейл спря на площадката на стълбището, шокирана от счупените мебели и натрошените стъкла по пода. Зрителното ѝ поле се стесни и видя Ема да лежи в локва кръв в края на коридора. Някакъв мъж стоеше над нея с нож в ръка.

Абигейл беше прекалено стъписана, за да помръдне, дъхът ѝ секна и в гърлото ѝ заседна буца. Онзи тръгна към нея. Очите ѝ не можеха да се фокусират само върху едно нещо. Постоянно се местеха между стиснатия в окървавения му юмрук нож и тялото на дъщеря ѝ на пода.

– Не...

Мъжът ѝ се нахвърли. Без да се замисли, Абигейл отстъпи назад. Спъна се и падна на стълбите. Хълбокът и рамото ѝ се удариха тежко в твърдото дърво, докато се свличаше с главата надолу. В тялото ѝ избухна хор от болка – рамото ѝ се заби в колоните на парапета, кокал-

чето на глезена ѝ срещна стената, а от врата ѝ изригна изгаряща болка, когато се опита да предпази главата си от острите стъпала. Приземи се в антрето, останала без въздух.

Кучето. Къде беше глупавото куче?

Абигейл се обърна по гръб, избърса кръвта от очите си и усети как няколко парченца стъкло се забиха в скалпа ѝ.

Мъжът вече слизаше по стълбите с ножа в ръка. Абигейл го изрита, когато стигна последното стъпало, като върхът на маратонката ѝ се заби някъде между задника и скротума му. Беше далеч от целта си, но все пак постигна нещо. Онзи се олюля и с ругатня на уста падна на едно коляно.

Абигейл се обърна по корем и запълзя към вратата. Мъжът я сграбчи за крака и я дръпна толкова силно назад, че по гръбнака и раменете ѝ се разля изгаряща болка. Тя стисна натрошените стъкла на пода в опит да намери някое достатъчно голямо парче, за да го нарани, но успя единствено да си нареже ръката. Размята дивашки крака към нападателя си и отново запълзя към предната врата.

– Спри! – изкрещя мъжът, който беше стиснал с ръце двата ѝ глезена. – По дяволите, казах ти да *спреш*!

Абигейл спря и се възползва от времето, за да си поеме въздух и да помисли. Главата ѝ кънтеше и не можеше да се съсредоточи. На половин метър пред нея предната врата все още беше отворена и ѝ предлагаше гледка към леко наклонената алея и паркирания ѝ на улицата джип. Тя се извъртя, за да може да огледа нападателя си. Той беше паднал на колене и държеше глезените ѝ, за да не го изрита. Ножът лежеше на пода до него. Очите му бяха зловещо черни, под натежалите му клепачи се подаваха две топчета гранит. Яките му гърди се движеха

бързо, докато се опитваше да си поеме въздух. Тениската му беше пропита с кръв.

Кръвта на Ема.

Абигейл стегна мускулите на корема си и му се навърли с протегнати напред палци, чиито нокти заби в очите му.

Мъжът удари едното ѝ ухо с отворена длан, но тя издържа на болката и натисна по-силно очите му. Усети как започват да поддават. Онзи я стисна за китките в опит да отмести палците ѝ. Беше двайсет пъти по-силен от нея, но Абигейл можеше да мисли само за Ема, за онази стотна от секундата, в която я видя горе, просната на пода и с вдигната над малките ѝ гърди тениска. Главата ѝ представляваше такава кървава каша, че едва успя да я разпознае. Този мъж беше отнел всичко на дъщеря ѝ, дори красивото ѝ лице.

– Копеле! – изпищя Абигейл. Имаше чувството, че нападателят ѝ ще ѝ счупи ръцете, докато се опитва да ги махне от очите си. Тя захапа пръстите му и зъбите ѝ потънаха до кокал. Онзи изкрещя от болка, но не я пусна. Абигейл атакува с коляно и то попадна право в целта между краката му. Кървясалите очи на мъжа се ококориха и устата му се отвори. Заля я неприятният му дъх. Хватката му се отпусна, но тя пак не успя да се освободи от нея. Той падна по гръб и я повлече след себе си.

Ръцете на Абигейл автоматично се увиха около дебелия врат на нападателя. Сухожилията му заподскачаха, а хранопроводът му се сплеска като мека пластмаса. Той стисна силно китките ѝ, но лактите ѝ бяха изпънати и раменете ѝ осигуриха необходимата сила, за да продължи да го души. Треперещите ѝ ръце бяха залети от остра болка. Дланите ѝ изтръпнаха, сякаш в нервните ѝ окончания се забиха хиляди малки иглички. Усети вибрации по кожата си, когато онзи се опита да проговори.

Зрителното ѝ поле отново се стесни. Очите на мъжа почервеняха още повече, влажните му устни се отвориха, а езикът му изскочи навън. Абигейл седеше отгоре му, направо го бе яхнала. Тазът му се заби в бедрата ѝ, когато се опита да я разкара от себе си.

В главата на жената изникна неканен споменът за нощта, в която се любиха с Пол и Ема беше зачената – тогава тя знаеше, просто знаеше, че правят бебе. Беше яхнала съпруга си по същия начин като сега, за да се увери, че ще получи всяка капка от него и че ще създадат едно перфектно дете.

Ема наистина беше перфектна... с чаровната си усмивка, с честното си лице. Тя се доверяваше на всеки срещнат, независимо от постоянните предупреждения на Пол.

Сега Ема лежеше горе. Мъртва. В локва кръв. Със свалено бельо. Горкото ѝ дете. Какво ли беше преживяло? Какви ли унижения му бе причинил този мъж?

Абигейл усети топлина между краката си. Нападателят ѝ се беше напикал. Той се ококори насреща ѝ – и наистина я видя, а очите му се изцъклиха. Ръцете му паднаха на посипания със стъкла под. Тялото му се отпусна и устата му зина отворена.

Абигейл седна на петите си, без да отделя поглед от безжизнения мъж.

Тя го беше убила.